

Republika Hrvatska
Općinski sud u Rijeci
Rijeka, Žrtava fašizma 7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Rijeci, po sucu toga suda Katarini Bajčić Ivančević, u pravnoj stvari tužitelja Đania Pavelića iz Krivog Puta, Mrzli Dol 47, OIB 70537495968 zastupan po punomoćniku Borisu Gregoviću odvjetniku u Rijeci protiv tuženika OTP banka d.d., Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB 52508873833 zastupana po punomoćniku Miroslavu Plašćaru odvjetniku iz OD Žurić i partneri odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i dr., nakon glavne rasprave održane i zaključene dana 06. srpnja 2026. u prisutnosti tužitelj i punomoćnika tužitelja, zamjenika punomoćnika tuženika te javne objave od dana 29. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se ništetnim dio odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu broj: 61895/07 sklopljenog 14. studenoga 2007. između tužitelja kao korisnika kredita i prednika tuženika kao kreditora, a kojom je ugovoreno plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom u iznosu 0,50% od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita, a korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, neovisno o iskorištenom iznosu kredita.

II Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju 194,63 EUR s pripadajućom zateznom kamatom po stopi od 15% godišnje do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 30. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, od 1. kolovoza 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, od 1. siječnja 2023. pa do namirenja po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje

referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, tekućom od 21.11.2007. pa do isplate, sve u roku 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

III. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana plati tužitelju parnični trošak ovog postupka u visini od 286,64 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 29. srpnja 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi od 11. travnja 2025. navodi kako je 14. studenog 2007. je s prednikom tuženika sklopio Ugovor o kreditu broj: 61895/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (dalje u tekstu: ugovor o kreditu) kojim je tužitelju odobren stambeni kredit u iznosu 64.800,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti dok je u članku 5. navedeno kako se, prije isplate kredita, od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu 0,50% iznosa kredita (tzv. ulazna naknada). Tužitelj smatra kako je naplaćivanje ulazne naknade nepošteno i ništeto i to iz razloga kako slijedi. Odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03 i 46/07, dalje u tekstu: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, bilo je propisano kako ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača dok je st. 2. propisano kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava dok je st. 2. propisano kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe. Odredbom čl. 3. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, dalje u tekstu: ZOO) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bilo je propisano kako su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni. Odredbom čl. 4. ZOO propisano je kako su sudionici, u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa, dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja. Odredbom čl. 322. st. 1. ZOO propisano je kako je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što

drugo. Iz okolnosti da se, u konkretnom slučaju, radi o tipskom ugovoru, da se o spornoj ugovornoj odredbi o ulaznoj naknadi nije ni moglo pregovarati kao i da prednik tuženika nije prezentirao tužitelju o kakvim se točno troškovima radi (tužitelj nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje ulazne naknade i o njezinoj krajnjoj svrsi), može se zaključiti da je primjena sporne ugovorne odredbe prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu tužitelja kao potrošača pa je takva ugovorna odredba ništetna. Dodatno, u konkretnom slučaju povrijeđeno je i načelo savjesnosti i poštenja koje podrazumijeva da su sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana vodeći računa o smislu i svrsi obveznih odnosa. Time što prednik tuženika nije dokazao opravdanost ugovaranja sporne ugovorne odredbe u ugovorenom postotku od iznosa kredita proizlazi zaključak da ugovaranjem ulazne naknade nisu pokriveni stvarni troškovi koje je prednik tuženika imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita.

Iz presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. br. Rev 673/2023-2 od 13. veljače 2024. (donesene u predmetu iste činjenične i pravne osnove) proizlazi kako je sporna odredba ništetna „jer se o odredbi o plaćanju naknade za obradu i odobravanje kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), posebice imajući u vidu da su i neke druge ugovorne odredbe nepoštene (o promjenjivoj kamatnoj stopi, o valutnoj klauzuli, te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita)).“

U odnosu na tijek zatezne kamate, tužitelj ima, sukladno odredbi čl. 1115. ZOO, pravo na zateznu kamatu od dana plaćanja ulazne naknade budući je tuženik nesavjestan stjecatelj jer je u potrošačkom kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača te je, samim time, ta ugovorna odredba ništetna. Također, ističe se kako je upravo tuženik odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe koju je nametnuo tužitelju kao potrošaču bez mogućnosti pregovaranja. Prethodno podnošenju tužbe, tužitelj se obratio tuženiku sa zahtjevom za mirno rješenje spora, a koju mogućnost je tuženik otklonio slijedom čega je tužitelj prisiljen svoja prava i pravne interese ostvarivati sudskim putem, no tuženik je dostavio potvrdu o visini i datumu plaćanja naknade slijedom čega njezina visina ne bi trebala biti sporna. Iz dostavljene potvrde proizlazi kako je 21. studenog 2007. tuženik naplatio tužitelju naknadu za obradu kredita u iznosu 194,63 EUR/1.466,49 KN .

Stoga predlaže sudu da po provedenom dokaznom postupku donese presudu kojom se utvrđuje ništetnom odredba čl. 5 s ugovora o kreditu zaključenom između stranaka 14. studenog 2007. kojom je ugovorena naplata naknade za obradu

kreditnog zahtjeva te isplate stečenog bez osnove zbog primjene navedene ništetne odredbe sadržaja pobliže opisanog u izreci ove odluke uz naknadu parničnog troška.

Tuženik u odgovoru na tužbu osporava kako osnov tako i visinu tužbenog zahtjeva te ističe prigovor zastare. Ističe kako se u konkretnom slučaju radi o konvertiranom kreditu. Tužitelj je slobodnom voljom prihvatio ponudu tuženika i sklopio dodatak ugovoru kojim je konverzija dosljedno provedena pa se prava i obveze ugovornih strana modraku prosuđivati isključivo i jedino u skladu sa sklopljenim Dodatkom ugovora o kreditu jer je provedena konverzija.

Glede naknade za obradu kredita ističe se da je u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu, na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03) koji u čl. 81. st. 1., određuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok se prema st. 2. istog članka, smatra da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Prema odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava, dok je st. 2. istog članka određeno, da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe. Dakle, nepoštena je ona odredba ugovora koja, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Međutim, da bi se u konkretnom slučaju moglo govoriti o neosnovano naplaćenju naknadi za obradu kredita potrebno je između ostalog i to - je li ista suprotna načelu savjesnosti i poštenja te uzrokuje li znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tuženik drži u konkretnom slučaju nema značajnu neravnotežu na štetu tužitelja kao potrošača, a suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Naime, tom naknadom su se podmirivali troškovi poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalni troškovi (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.) .

Stoga je zahtjev u odnosu na naknadu kako glede ništetnosti tako i isplate neosnovan.

U konačnici, tuženik ističe prigovor zastare na ova potraživanja tužitelja, jer je naknada naplaćena u 2007. godini. Naime, ukoliko bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi cit. odredbe bile nepoštene, na zahtjev tužitelja ima se

primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Obzirom da je plaćanje naknade izvršeno 2007. godine, od dana plaćanja naknade pa do podnošenja ove tužbe proteklo je više od 18 godina, što dakle čini da je potraživanje tužitelja u zastari. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Ranijeg Zakona o obveznim odnosima, a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine.

Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnicu, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim. Pored toga na tužitelja se, ne mogu primjenjivati benefiti kolektivne tužbe i računanja zastare od navedenih presuda. Navedeno dodatno cijeneći činjenicu da je i sudska praksa (npr. presuda Visoki trgovački sud RH, Poslovni broj: 28 Pž-2637/2023-3 od 09. travnja 2024. godine) zauzela stav da se opći rok za zastaru ima računati od dana kada je ispunjena obveza a ne od dana kada je presudom utvrđena ništetnost.

Naknada obrade kredita iznosi 324,00 CHF/1.466,49 kn, a naplaćena je 21.11.2007. Stoga tuženik ne osporava visinu tužbenog zahtjeva već samo osnov.

U konačnici predlaže odbiti tužitelja s tužbom i tužbenim zahtjevom uz naknadu parničnog troška.

U dokaznom postupku sud je izvršio uvid i pročitao dokumentaciju priloženu spisu, proveden je dokaz saslušanjem tužitelja.

Ocjenom svih provedenih dokaza, a u smislu odredbe čl. 8 ZPP-a ovaj sud drži tužbeni zahtjev tužitelja osnovanim

Tužitelj ovom tužbom traži utvrđenje ništetnim čl. 5.2 Ugovora o kreditu zaključenog između stranaka 14.11.2007. u kojoj odredbi je navedeno da „da je tužitelj obavezan platiti naknadu za obradu kredita u visini od 0,50% od iznosa kredita. Slijedom takvog utvrđenja potražuje i isplatu naknade u visini od 194,63 EUR koja

mu je naplaćena primjenom te odredbe sa zakonskom zateznom kamatom da dana kada mu je ista naplaćena.

Tuženik osporava tražbinu tužitelja. Ističe kako odredba sadržana u čl. 5.2. ugovora o kreditu nije nepoštena, a slijedom toga niti ništetna prema ZZP, ne osporava visinu tražbine, spori tijekom zakonskih zateznih kamata i ističe prigovor zastare. Ujedno ističe kako je kredit konvertiran pa se prava i obveze ugovornih strana modniku prosuđivati isključivo i jedino u skladu sa sklopljenim Dodatkom ugovora o kreditu jer je provedena konverzija.

Činjenica što je predmetni ugovor o kreditu zaključen između stranaka 14.11.2007 konvertiran jer je zaključen dodatak ugovoru o kreditu 17.02.2016. ne utječe ni na koji način na tužiteljevo pravo na postavljanje tužbenog zahtjeva kojim traži utvrđenje ništetnim odredbe ugovora o kreditu sadržane u čl. 5.2. -naknada za obradu kredita i isplatu stečenog bez osnove jer navedeni dodatak nije ni na koji način mijenjao sadržaj navedene ugovorne odredbe pa nije jasno tuženikovo pozivanje na konverziju.

Prema članku 3. Zakona o zaštiti potrošača/03 koji je bio važeći u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu potrošači svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu nam je njegovom zanimanju, niti njegovoj posebnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Prema navedenoj zakonskoj odredbi za status moraju biti kumulativno ispunjena 2 uvjeta i to a da se radi o fizičkoj osobi i da on sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s ciljem koji im nije u svrhu njene poslovne djelatnosti već u osobne ne komercijalne svrhe. Iz provedenog dokaznog postupka posebice iz ugovora o kreditu od godine i iskaza tužitelja neprijeporno proizlazi da ima status potrošača, naime prvi uvjet nesporno postoji, a što se tiče drugog uvjeta jasno je, a uzimajući u obzir članak 2 ugovora o kreditu da je predmetni namjenski podignite za adaptaciju nekretnine-obiteljske kuće u Matuljima, stoga iz navedenog jasno proizlazi, kako pravni posao nije zaključen u svrhu poslovne djelatnosti, već osobne i to adaptacije nekretnine za stanovanje, a suprotno tome tuženik na kojem je teret dokaza nije dokazao.

Sporno je među parničnim strankama je li ugovorna odredba iz čl. 5.2 ugovora o kreditu nepoštena, a slijedom toga i ništetna.

S obzirom na utuženo razdoblje mjerodavne su odredbe Zakona o zaštiti potrošača sa svim izmjenama i dopunama (NN 76/07). Odredbom čl. 99. ZZP-a iz 2007. g. propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Iz sadržaja predmetnog ugovora o kreditu proizlazi da je odredba koja su se odnosi tzv. ulaznu naknadu, jasno vidljiva- uočljiva u istoj je navedeno da se u visini od 0,50 % od iznosa kredita, jednokratna naknada, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredit.

No ovdje treba utvrditi je li predmetna ugovorne odredba iz čl. 5 Ugovora o kreditu bila razumljiva tužitelju kao potrošaču posljedično čemu je li poštena u smislu zakonskih odredbi iz čl. 96. ZPP-a iz 2007. g.

Analizirajući sam ugovor o kreditu ovaj sud utvrđuje da se radi o tipskom unaprijed formuliranog ugovoru, pripremljenom od strane banke –kreditora, stoga po prirodi stvari o pojedinim odredbama ugovora o kreditu nije moglo pojedinačno pregovarati niti se pregovaralo.

Sam tužitelj u iskazu navodi da ni na koji način nije mogao utjecati na sadržaj te ugovorne odredbe ona se već nalazila u ugovoru , nije mogao pregovarati niti o jednoj odredbi ugovora o kreditu pa niti o odredbi čl. 5.2 ugovora. Nije mu pojašnjeno zašto se ta naknada plaća. Banka je pripremila ugovor.

Tuženik nije predložio saslušanje osobnog bankara koji je razgovarao s tužiteljem, a da bi se moglo utvrditi je li se baš o toj ugovornoj odredbi pregovaralo kako to tuženik ističe u odgovoru na tužbu.

Nadalje tuženik uopće ne navodi što se tom naknadom podmirivalo, nigdje ne stoji što točno ta naknada obuhvaća i koje to opravdane troškove obrade glede izdavanja kredita banka ima, ako je banka i imala kakve troškove glede obrade zahtjeva i izdavanja ugovora o kreditu isti se trebaju plaćati iz redovnih prihoda banke tuženika odnosno iz prihoda koji proizlaze iz redovnog poslovanja banke, a ne na način da se potrošaču nameće obveza ulazne naknade. Iako u vrijeme zaključenja ugovora ugovaranja takve naknade nije bilo nezakonito, Zakonom o potrošačkom kreditiranju iz 2017. je propisano da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu/ ili odobravanje kredita iz čega je jasno proizlazi intencija zakonodavca da su potrošači u kreditima već opterećeni nizom davanja, plaćanje solemnizacije ugovora, stoga nametanje ove obveze potrošaču u periodu prije 2017. sud smatra nepoštenom praksom.

Potrošač mora razumjeti na formalnoj i gramatičkoj razini, kao i u pogledu njihovog konkretnog dosega u smislu da zna koje to stvarne troškove plaća i da može procijeniti sve ekonomske posljedice koje bi proizašle iz tih odredbi. Obzirom na opseg informiranosti koja proizlazi iz dokumentacije u spisu (prednik tužitelja je bio informiran o obvezi plaćanja predmetne naknade, ali nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade odnosno nije informiran koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih niti o krajnjoj svrsi plaćanja te naknade), u ovom konkretnom slučaju taj zahtjev transparentnosti nije zadovoljen. Osim toga, i činjenica da je visina naknade za obradu kredita određena u postotku od odobrenog kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, upućuje na zaključak da ugovorenom naknadom za obradu kreditnog zahtjeva nisu "pokriveni" stvarni troškovi koje tuženica ima pri obradi

svakog pojedinog kreditnog zahtjeva pa je stoga navedena ugovorna odredba u kojoj je ugovorena navedena jednokratna naknada suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu prednika tužitelja kao potrošača, (tako i u pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u više odluka, primjerice Rev- 715/2024-2 od 22. svibnja 2024. i Rev-673/2023-2 od 13. veljače 2024. , pa je navedena odredba nepoštena odredba sukladno odredbi članka članka 102. stavak 1. ZZP – a ništetna.

Valja ukazati da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi iznio stav: "3. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske ustanove kojim se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri." , pa iako se Direktiva 93/13 ne primjenjuje na konkretan slučaj obzirom je ugovor o kreditu sklopljen 2007., to je i u duhu prava Europske unije zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 5.2 ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovoreno kako se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,50% iznosa kredita osnovan.

Ista je protivna i osnovnim načelima obveznog prava poput načela ravnopravnosti stranaka ugovornog odnosa i načelu dužnosti suradnje stranaka u ugovornom odnosu, kao i zabrane zlorabe prava. Banka- tuženik ugovaranjem ovakve odredbe je ta osnovna načela iz ugovornih odnosa prekršila, iskoristivši poziciju jače strane u ovom ugovornom odnosu.

Slijedom toga valjalo je odlučiti kao u točki I izreke ove odluke.

U odnosu na navod tuženika da je potraživanje tužitelja u zastari valja navesti kako taj prigovor nije osnovan, naime uzimajući u obzir pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020., po kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora staloga zastare nema.

Kako je odredbe čl. 5 st. 2 ugovora o kreditu ništena to je tuženik temeljem odredbe čl. 323 st. 1 ZOO-a u vezi s odredbom čl. 1111 ZOO-a dužan tužitelju vratiti iznos od 194,63 EUR zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana 21.11.2007 dana kada je ista tužitelju naplaćena pozivom na odredbu čl. 1115 ZOO-a jer se

tuženik ima smatrati nepoštenim stjecateljem jer se radi o povratu onog što je tuženik stekao na temelju nepoštenih ugovornih odredbi stoga je odlučeno kao u točki II izreke ove odluke.

Ostali navodi parničnih stranaka nisu posebno obrazlagani budući nisu bili važni za presuđenje u ovoj pravnoj stvari .

Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl.154. st. 1. i 155 Zakona parničnom postupku pa je tužitelju zastupanom po punomoćniku iz reda odvjetnika priznat je trošak sastava tužbe u visini od 25 bodova (Tbr. 7, toč.1), sastav podneska od 08.07.2025 u visini od 25 bodova (Tbr 8 toč1) , za zastupanje na ročištima održanima 20. svibnja 2026 i 06. srpnja 2026. svaki u visini od po 25 bodova (Tbr. 9 toč.1), vrijednost boda 2,00 EUR sve uz priznanje 25 % PDV-a, a odmjereno sukladno Tarifi o nagradama i naknadi za rad odvjetnika. Tužitelju je valjalo priznati i trošak sudske pristojbe na tužbu od 6,64 EUR, na presudu od 30,00 EUR što sveukupno iznosi 286,64 EUR. Na dosuđeni iznos troška tužitelju pripadaju zakonske zatezne kamate od presuđenja pozivom na odredbu čl.151 st. 3.ZPP-a. Slijedom toga odlučeno je kao u točki III. izreke presude.

U Rijeci 29. srpnja 2026.

S U D A C
Katarina Bajčić Ivančević

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta na kojem je presuda objavljena ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno

u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud u RH.

D N A :

- pun. tužitelja uz rješenje o plaćanju sudske pristojbe na presudu
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088b-5d91b**

Kontrolni broj: **0a8dc-bc81a-82b4e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.